

Curiosul caz al lui Lucas și al lui Denis



Lucas și Denis erau de nedespărțit. Locuiau în același cartier și stăteau pe aceeași stradă, în același bloc. Lucas stătea la etajul trei, Denis la șapte. Mergeau la școală împreună, erau colegi de bancă și se întorceau acasă tot împreună. Ieșeau în același timp în spatele blocului la joacă și la magazin, după cumpărături.

Jocul lor preferat era Numere. Unul spunea un număr, celălalt spunea alt număr. Câștiga cine spunea numărul mai mare. De obicei, câștiga al doilea, dar nu întotdeauna, așa că nu se plictiseau niciodată de jocul ăsta.

De școală se plictiseau, ce-i drept, și chiar îi scriseseră odată ministrului educației pentru a-i propune ca pauzele să țină câte o jumătate de oră, iar vacanțele să aibă câte trei luni, să apuci să te odihnești ca lumea. N-au aflat dacă mailul lor chiar a ajuns la ministru.

Nimeni nu-și amintea să-l fi văzut pe unul, iar pe celălalt, nu. Dacă-l căutai pe Lucas dădeai sigur și peste Denis, iar dacă aveai ceva de vorbit cu Denis, hop și Lucas!

Era imposibil să dai de Lucas singur și să-l eviți pe Denis. Sau să dai de Denis singur și să-l eviți pe Luca. Sau invers. Toate bune și frumoase până când, într-o zi, cineva a observat că Denis începe să semene tot mai mult cu Lucas. Lucas era un bun jucător de baschet.





Denis era pasionat, în schimb, de fotbal. S-a lăsat și s-a apucat și el de baschet. N-a fost ușor. Lucas avea un metru șaptezeci și trei, iar Denis era mai mic cu un cap. Într-o săptămână, Denis a crescut în înălțime cu aproape douăzeci de centimetri, ca să-l ajungă.

Lucas învăța prost, în schimb Denis învăța extrem de prost. Așa că notele lui au crescut puțin, spre surprinderea tuturor, dar mai ales a lui. S-a îngrășat puțin, i-au apărut pistrui, și i-a apărut și un acvariu cu pești exotici în cameră, exact cum avea și Lucas.

În scurt timp, cei doi au ajuns să arate ca niște ge-
meni, de nici nu mai știai cu cine vorbești, atât de tare
semănau. Pe ei nu părea să-i deranjeze, ba chiar se
amuzau când lumea îi confunda, pentru că le puteau
face tot felul de farse profesorilor și colegilor de clasă.
Nemaiștiind care e care și pentru că le era mai ușor așa,
colegii au început să-l caute doar pe Lucas, știind că vor
da automat și peste Denis.



Ultimul lucru care s-a schimbat la Denis a fost vocea. Acum asemănarea era desăvârșită. Nimeni nu mai avea vreo șansă să știe cu cine stă de vorbă.

După o vreme, nimeni n-a mai vorbit de Denis. Era ca și cum nici n-ar fi existat. Toată lumea a răsuflat ușurată în ziua în care Denis a dispărut pur și simplu și situația s-a simplificat. Un Lucas era OK, dar doi Lucas erau cam mulți. Asta dacă cel care a dispărut a fost într-adevăr Denis, iar nu Lucas, care-i semăna la perfecție. Dar lucrul ăsta nimeni nu-l va ști niciodată.

Părinții lui Denis nu s-au îngrijorat. Îl consideraseră mereu puțin cam absent, așa că pur și simplu s-au gândit că era doar mai absent decât de obicei. Mai ales că nu era la prima ispravă de felul ăsta. Așa pățea de fiecare dată când se împrietenea cu câte un coleg.